

FODOR GÉZA

FORRÁSVÍZRE VÉRCSEK SZÁLLTAK

*A völgykatlanból hogy fölfakadt
Mohos sziklák közt tört elő
A fehérr tüzekkel forgatag
Iramban bánytorgó erő*

*Még pázsit-feletti halk ívet
Szivárványolt a pillanat
Mint sirálynyíl, frissen tárt vizen
Villant egy türkiz égdarab*

*S fényük áttetsző sugarán át
Csengve ütődő vízgyűrűk
Visszhangzóbb felszínekre tárták
Gyöngyöződő eszméletük*

*Támadt rögvest negatív nap
Torkán sistergő tűzkerék
És a kikiáltott dél alatt
Tükröket tört be a sötét*

*Hogy jéggé dermedtek az igék
Konokabbá vált a szótag
S a szent Bertalan-éj holdívét
Sarlózta barbárabb korszak*

*Melynek tüzeit – az elmerülő
Ég által – hosszan megülte
A jég alá szorult levegő
Posztumuszt döbbenete*

*És sodort ránk fekete árnyat
(Bukdácsolt belé ér, folyó)
A forrásvízre vércsék szálltak
Szárnyaik alól vert a hó*

LEMEGY A NAP

*Még várunk egyre, mozdulatlan, némán
és elmézzük hosszan e fél-égtájt, ahogy
egy szélkakasfarkon széthasad vakon
mint vérző Veronika-kendő
az alkonyati szél a szárnyakon*

*Majd a naplemente felvonóbídjá
borhosok, vízmosások meredélyéről
hirtelen fölcsapódik homlokunkra –
s szemünk tükrös örvényén mélyen
zeng az ég a bogárciripelésben*

*Míg ki nem huny a királygyertyák lángja
e holdfény nélkül alvó, zsibbadt földeken
hol megint csak a csönd hull önmagába
mely megtartva egykor elviselt
ha dérvért színben vibrált a zsálya*

*Mára: visszaállt tükörkép az este
a göncölök rúdját ütve fönny keresztbe
fejünk fölött, mint újonnan tört pálcát
– új Midászaink most váltják át
nagycsillagainkat ezüstpénzre*

*Most már az idők múlásával egyre
jobban árad szét a gyász is csontjainkban
míg óriássá nő a kerti törpe –
hullhat az ég e sivár földre
a kripta-éj mindig lakhatatlan*